

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-495/2019-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari tužitelja Nevena Turkalja, OIB: 08355769054, iz Varaždinskih Toplica, Duga ulica 6, zastupanog po punomoćniku Danijelu Trubiću, odvjetniku u Varaždinu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Domagoju Petrinoviću, odvjetniku u OD Kožul i Petrinović u Zagrebu, radi isplate, nakon 14. travnja 2026. zaključene glavne i javne rasprave, u prisutnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja, dana 27. svibnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB 14036333877 Zagreb, Slavenska avenija 6, da tužitelju Nevenu Turkalju, OIB 08355769054 iz Varaždinskih Toplica, Duga ulica 6, isplati iznos od 14.404,54 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 28,76 EUR od 30.09.2009. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.10.2009. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 30.11.2009. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.12.2009. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.01.2010. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 28.02.2010. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.03.2010. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 30.04.2010. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.05.2010. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 30.06.2010. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.07.2010. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.08.2010. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 30.09.2010. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.10.2010. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 30.11.2010. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.12.2010. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.01.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 28.02.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.03.2011. pa do isplate,

- na iznos od 343,75 EUR od 30.04.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.05.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 30.06.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.07.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.08.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 30.09.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.10.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 30.11.2011. pa do isplate,
- na iznos od 343,75 EUR od 31.12.2011. pa do isplate,
- na iznos od 13,86 EUR od 30.06.2013. pa do isplate,
- na iznos od 197,75 EUR od 31.07.2013. pa do isplate,
- na iznos od 197,75 EUR od 31.08.2013. pa do isplate,
- na iznos od 197,75 EUR od 30.09.2013. pa do isplate,
- na iznos od 197,75 EUR od 31.10.2013. pa do isplate,
- na iznos od 197,75 EUR od 30.11.2013. pa do isplate,
- na iznos od 166,05 EUR od 28.02.2014. pa do isplate,
- na iznos od 34,20 EUR od 30.06.2014. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.07.2014. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.08.2014. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 30.09.2014. pa do isplate,
- na iznos od 78,30 EUR od 31.10.2014. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 30.11.2014. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.12.2014. pa do isplate,
- na iznos od 649,01 EUR od 31.01.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 28.02.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.03.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 30.04.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.05.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 30.06.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.07.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.08.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 30.09.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.10.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 30.11.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.12.2015. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.01.2016. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 29.02.2016. pa do isplate,
- na iznos od 91,58 EUR od 31.03.2016. pa do isplate,
- na iznos od 300,09 EUR od 30.04.2016. pa do isplate,
- na iznos od 300,09 EUR od 31.05.2016. pa do isplate,
- na iznos od 3.518,50 EUR od 3.06.2016. pa do isplate,

i to do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije

prvog kalendarskog tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB 14036333877 Zagreb, Slavenska avenija 6, da tužitelju Nevenu Turkalju, OIB 08355769054 iz Varaždinskih Toplica, Duga ulica 6, nadoknadi parnični trošak u iznosu od 3.027,63 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja 2024., a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe predložena podnescima od 6. rujna 2019. i 9. prosinca 2019., kojim je tužitelj određeno postavio tužbeni zahtjev i povisio tužbeni zahtjev za isplatu.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 30. svibnja 2019. podnio ovome sudu tužbu radi isplate iznosa od protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb. U tužbi je naveo da je kao korisnik kredita i založni dužnik, sklopio s pravnim prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Zagreb 5. siječnja 2005. Ugovor o kreditu br. 136-1/2005 koji je 11. siječnja 2005. solemniziran u uredu javnog bilježnika Jagode Vajdić-Sevšek u Varaždinu pod brojem OU 31/2005. Predmetnim ugovorom pravni prednik tuženika stavio mu je na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 123.500,00 CHF po srednjem tečaju prednika tuženika za CHF. Nadalje je naveo da su sklopili Aneks uz Ugovor kojim su odredbe iz Ugovora izmijenjen u pogledu visine obveza, redovne kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, no da uzimajući u obzir ništetne odredbe ugovora, kao i sam ugovor sukladno čl.326. ZOO-a ne konvalidiraju čak ni u slučaju kad bi uzrok ništetnosti naknadno nestao, ali i da tuženik nije u cijelosti podmirio svoj dug, te ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti pojedini ugovornih odredaba i ostvarenje pripadajućih prava. S obzirom da je Addiko Bank d.d. Zagreb pravni slijednik društva Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Zagreb je tuženik pasivno legitimirana stranka u ovom postupku. Tvrdi da je u čl. 3. Ugovora određeno da se na iznos kredita obračunavaju kamate po stopi od 4,99% dekurzivno godišnje, ali se u čl. 6. predviđa promjenjivost te kamatne stope sukladno odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., a sukladno navedenoj odredbi tuženik je u više navrata jednostrano

povećavao redovnu kamatnu stopu, o čemu ga je obavještavao dopisima, povećavajući istovremeno iznos mjesečnog anuiteta koji je uredno plaćao. Tvrdi da je postupajući na taj način tuženik jednostrano i protivno načelu savjesnosti i poštenja utvrđenim čl.4. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, s izmjenama i dopunama) temeljem ugovornih odredaba koje je sam unaprijed formulirao i o kojima nije s njim pojedinačno pregovarao, donosio odluke o povećanju kamatne stope, a time i iznosa mjesečnog anuiteta koji je plaćao, ne dajući mu pritom nikakvo obrazloženje niti obavijest o načinu formiranja kamatne stope, čime je uzrokovao značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njegovu štetu kao potrošaču. Tvrdi da odredbe čl.6. Ugovora predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe temeljem čl.81. i dalje Zakona o zaštiti potrošača koje su kao takve temeljem čl.87. ZPP/03 te čl.296., 322. i 323. ZOO-a ništetne i ne proizvode pravne učinke, odnosno smatraju se kao da nisu ni ugovorene. Člankom 3. Ugovora određena je obveza da otplati kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 721,25 CHF po srednjem tečaju tuženika za CHF. Tvrdi da ga tuženik ni u jednom trenutku, pa ni prilikom sklapanja Ugovora, nije obavijestio kao potrošača o svim parametrima nužnim za donošenje informirane i valjane odluke niti mu je omogućio da pojedinačno pregovara oko bilo koje od odredaba Ugovora. Tako ga nije informirao o posebnim valutnim rizicima povezanim uz švicarski franak te razlozima zašto se kredit veže uz valutu koja nije službena valuta Republike Hrvatske niti je valuta u kojoj se vrši plaćanje obveza iz Ugovora, a u konačnici nije ni domicilna valuta stranaka. Tvrdi da ga tuženik nije upozorio da je švicarski franak tzv "valuta utočišta", odnosno valuta u koju ulagači imaju povjerenje u razdobljima gospodarske krize i da u tim slučajevima zbog povećanog interesa vrijednost CHF u odnosu na druge valute raste, a da HNB ne štiti tečaj kune prema CHF na način na koji to primjerice štiti u odnosu na EUR. Tuženik je visinu anuiteta dodatno vezao uz srednji tečaj banke i time u ugovorni odnos uveo još jedan parametar o kojem je sam odlučivao i na koji nije mogao utjecati. Tvrdi da je takvim postupanjem tuženik rizik promjene vrijednosti valute u cijelosti prebacio na njega, koji je kredit primio i otplaćivao u hrvatskim kunama i tim je za njega učinio neizvjesnom njegovu ukupnu obvezu temeljem sklopljenog ugovora te prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njegovu štetu kao potrošača. Tvrdi da je odredba čl.3. Ugovora u dijelu u kojem se otplata anuiteta veže uz srednji tečaj švicarskog franka banke na dan plaćanja, nepoštena ugovorna odredba, koja je kao takva ništetna i ne proizvodi pravne učinke. Naveo je da su takva pravna utvrđenja sadržana i u presudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., te presudama VSRH poslovni broj RevT-575/16 od 3. listopada 2017., kao i Ustavnog suda RH poslovni broj U-III-2521/15, U-III-2536/15, U-III-2547/15, U-III-2565/15, U-III-2603/15, U-III-2605/15 od 13. prosinca 2016., donesenim u postupku povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava ovlaštenog tužitelja, između ostalog i protiv tuženika kao jedne od stranke u postupku. Pozvao se na ta pravna utvrđenja i naveo da je na ista vezan sud u ovom parničnom postupku temeljem odredaba čl.118. ZPP/07 i čl.502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91 s izmjenama i dopunama). Naveo je da ne raspolaže drugom dokumentacijom iz navedenog kreditnog odnosa pored one koju je dostavio uz tužbu, posebice ne raspolaže posljednjom stranicom Ugovora, Aneksom Ugovora i specifikacijom uplata/prometa po kreditu, odnosno izračunom efekata konverzije te je stoga prije podnošenja tužbe zatražio od tuženika da mu dostavi predmetnu dokumentaciju. Tvrdi da mu je tuženik odbio dostaviti traženo, a s obzirom da se radi o dokumentaciji kojom tuženik raspolaže, a koju mu je prema

sadržaju građanskopravnog odnosa dužan dati i koja je u konačnici zajednička za obje stranke. Tvrdi da iz dostupne dokumentacije proizlazi da je tuženik, primjenjujući nepoštene i nišetne odredbe Ugovora kao što je to opisano u točkama II. i IV. tužbe, kao nepošteni stjecatelj stekao je bez osnove za sada neutvrđeni novčani iznos koji mu je dužan vratiti uvećan za zakonske zatezne kamate koje teku od dana stjecanja svakog pojedinačnog preplaćenog iznosa pa do isplate, sve temeljem odredbe čl. 1111. i 1115. ZOO-a. Predložio je da sud, budući da je nišetnost predmetnih odredaba Ugovora kao prethodno pitanje već utvrđena pravomoćnim sudskim presudama u povodu kolektivne tužbe na koje se poziva, na temelju odredba čl.186.b st.3. i 4., te čl.325.a st.1. Zakona o parničnom postupku naloži tuženiku da dostavi potrebnu dokumentaciju i da donese presudu kojom se nalaže tuženiku da mu isplati iznos čija će se visina odrediti u ostavljenom sudskom roku nakon što tuženik dostavi traženu dokumentaciju i to zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamata.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da osporava osnovu i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva. Naveo je da tužba nije razumljiva, odnosno da nije razumljiv činjenični i pravni osnov tužbe te predmet raspravljanja u ovom postupku, sve u smislu čl.106. i 109. Zakona o parničnom postupku. Naveo je da su strane ugovora o kreditu, odredbe ugovora zamijenile drugima i to s retroaktivnim učinkom pa stoga sporne odredbe više ne egzistiraju, kao što su se i sporazumjele oko iznosa koji tužitelj potražuje u ovom postupku te da je tužitelj pravo čije ostvarenje traži u ovom postupku već ranije u cijelosti ostvario pa osporava pravni interes za vođenjem ovog postupka. Istaknuo je da su on i tužitelj sklopili Aneks uz ugovor o kreditu kojim su konvertirali kredit, a sukladno za njega prisilnim odredbama Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN broj 102/15, dalje ZID ZPK) te da taj Zakon predstavlja snažnu i izvanrednu intervenciju države kojom je uspostavljen ravnopravan odnos korisnika kredita denominiranih u CHF s onima čiji krediti su bili denominirani u EUR, uspostavljena ravnoteža između ugovornih strana i kojim je zakonodavac cjelovito riješio pitanje restitucije potrošača. Naveo je da je ZID ZPK u pogledu presumirano nepoštenih i time nišetnih odredbi ugovora o kreditu, a čija nišetnost jest predmetom raspravljanja u ovom postupku, naložio njemu, ali i ostalim bankama, ponuditi tužitelju i ostalim potrošačima konvertiranje istih u poštene i to s ex tunc učinkom. Stoga sve i da je odredba o valutnoj klauzuli u CHF te o promjenjivoj kamatnoj stopi nišetna, takva nišetnost djeluje ex tunc i smatra se da iste nikada nije niti bilo, s strane ugovora o kreditu su ju zamijenile dopuštenom odredbom o valutnoj klauzuli i uredili sve posljedice u smislu restitucije tužitelja upravo tužiteljevim prihvaćanjem izračuna konverzije i sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu te da se stoga ne može raspravljati o nišetnosti odredba ugovora o kreditu za koje je prisilni propis presumirao nišetnost i naložio zamjenu istih dopuštenim kroz Aneks uz ugovor o kreditu, a koje radi navedenog ne postoje. Sklapanjem Aneks uz ugovor o kreditu, nisu konvalidirane iz perspektive zakonodavca presumirano nišetne odredbe Ugovora o kreditu već su iste, sukladno prisilnom propisu, zamijenjene dopuštenima s retroaktivnim učinkom, ex tunc. Naveo je da je zakonodavac navedenim prisilnim propisom uredio način potpune restitucije potrošača, kao posljedicu presumirano nišetnih odredbi ugovora o kreditu (koje se odnose na valutnu klauzulu, a posredno i odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi), te da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Naveo je da je kondemnatorni zahtjev u potpunosti konzumiran prihvaćanjem izračuna konverzije i sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu i da je iznos koji tužitelj potražuje u ovom postupku uzeo u obzir prilikom izračuna konverzije i za taj iznos (kao i sve iznose određene ZID ZPK, koje je tužitelj uplatio radi namirenja anuiteta u CHF), umanjio

obveze po konvertiranom kreditu u EUR te da bi kada bi tužitelj uspio sa svojim zahtjevom za isplatu, upravo za taj iznos nastao manjak kod konvertiranog kredita, a pritom ne bi na raspolaganju imao sredstva da ostvari povrat više priznatih uplata tužitelja. Skrenuo je pozornost na okolnost da je ZID ZPK bio predmetnom ocjene ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske koji je rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. potvrdio sukladnost istoga s Ustavom Republike Hrvatske, a u navedenom rješenju se navodi kako se zakonodavac odlučio na ovakvu izvanrednu intervenciju s retroaktivnim učinkom i kako bi se manjila opterećenost općinskih sudova radi postupaka koje su ili koje će pokrenuti potrošači. Naveo je da predmet postupka može biti samo ispravnost izračuna konverzije, odnosno postupanje tuženika u skladu s ZID ZPK, dakle, jedini egzistentni odnos između parničnih strana jest onaj koji proizlazi iz Aneksa uz ugovor o kreditu. Predložio je provesti financijsko vještačenje na okolnost da je iznos kojeg tužitelj potražuje u ovom postupku već umanjio obvezu tužitelja po konvertiranom kreditu. Istaknuo je da u predmetnom postupku nisu ispunjene pretpostavke za podnošenje tužbe iz čl.186.b st.3. ZPP-a iz razloga što tužitelj kao korisnik kredita, raspolaže svim podacima za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva jer tužitelj traži da mu se naloži dostava dokumentacije koju je redovito dostavljao tužitelju. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare. Predložio je da sud tužbeni zahtjev tužitelja odbaci radi nedostatka pravnog interesa, te da obveže tužitelja da mu naknadi troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koju određuje čl.29.st.2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje od dana donošenja presude do isplate.

3. Tuženik je uz podnesak od 1. kolovoza 2019. dostavio presliku Aneksa uz Ugovor o kreditu, presliku izračuna konverzije i specifikacije uplata, a tužitelj je podneskom od 6. rujna 2019., prije zaključenja prethodnog postupka odustao od manifestacijskog zahtjeva istaknutog u tužbi i na temelju dostavljene dokumentacije je postavio određeni tužbeni zahtjev kojim je zatražio isplatu iznosa od 82.000,00 kn, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 19. siječnja 2005. i naznačio je vrijednost predmeta spora u iznosu od 82.000,00 kn. Tuženik je i dalje predlagao tužbu odbaciti, podredno odbiti tužbeni zahtjev. Isto tako tuženik se protivio preinaci tužbe.

4. Tužitelj je konačno precizirao tužbeni zahtjev podneskom od 9. prosinca 2019. konačno precizirao tužbeni zahtjev usklađujući ga s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić, na način da je zatražio isplatu iznosa od 108.531,01 kn. Dakle tim podneskom je tužitelj povisio tužbeni zahtjev, odnosno preinačio tužbu. Tuženik se protivio i toj preinaci tužbe. Nadalje valja reći da je tužitelj, s obzirom da je u međuvremenu došlo do promjene nacionalne valute u Republici Hrvatskoj podneskom od 16. prosinca 2024. postavio tužbeni zahtjev u valuti EUR, odnosno zatražio je isplatu iznosa od 14.404,54 EUR i precizirao je zahtjev u pogledu stope zakonskih zateznih kamata, s obzirom na promjene čl.29.st.2. Zakona o obveznim odnosima.

5. Odredbom čl. 190. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, dalje: ZPP), propisano je da tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Nadalje, odredbom čl. 190. st. 2. ZPP-a koji je dodan čl. 39. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN broj 70/19) i koji se primjenjuje na sve postupke u tijeku propisano je da iznimno od odredbe stavka 1. tog članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez

svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Nadalje, odredbom st. 3. tog članka propisano je da je nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Iako se tuženik protivio preinaci tužbe, sud je ocijenio da tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, barem u dijelu kojim je uskladio tužbeni zahtjev za isplatu s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić, te je u konačnici dopustio preinaku tužbe, s obzirom da smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Navedeno i iz razloga što iz izvoda iz zapisnika sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog u Zagrebu 26. studenog 2021. poslovni broj Su IV-162/2021 proizlazi da je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. U konkretnom slučaju radi se o predmetu po tužbi korisnika kredita u švicarskim francima i tužitelj Neven Turkalj je preinačio tužbu nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem te je stoga odlučeno kao u izreci rješenja sadržanoj u ovoj odluci. Nadalje valja reći da iz izvoda iz zapisnika sa druge sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 2/24 održane 27. svibnja 2024. broj Su-IV-123/2024-5 proizlazi da je na toj sjednici zauzeto pravno shvaćanje da se u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl. 190. i 191. ZPP-a) zastara prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Također, valja napomenuti da je tužitelj podneskom od 6. rujna 2019. zapravo samo postavio određeni tužbeni zahtjev i to prije zaključenja prethodnog postupka i to samo iz razloga što mu tuženik na njegov zahtjev od 9. travnja 2019. nije dostavio traženu dokumentaciju, a koja mu je bila potrebna za postavljanje tužbenog zahtjeva. Postavljanje određenog tužbenog zahtjeva je pretpostavka za donošenje meritorne odluke.

6. Tu valja napomenuti da je Općinski sud u Pazinu u sličnom sporu koji se vodi pod poslovnim brojem P-1413/2019 20. rujna 2019. podnio prijedlog za rješavanje pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava sadržaja: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?". Nakon toga je Vrhovni sud Republike Hrvatske zatražio i od ovoga suda podatak o tome koliko se sličnih sporova vodi pred ovim sudom, a rješenje kojih ovisi o istom pravnom pitanju te je Vrhovni sud Republike Hrvatske na mrežnoj stranici e-oglasna ploča sudova 12. prosinca 2019. objavio rješenje kojim je dopušten prijedlog za rješavanje tog pravnog pitanja. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. odgovorio na postavljeno pravno pitanje na način da sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Nadalje, valja reći da iz obrazloženja navedenog rješenja jasno proizlazi, odnosno Vrhovni sud Republike Hrvatske je naveo da glede postojanja, odnosno nepostojanja interesa za zahtjeve da se utvrde ništetnima pojedine odredbe ugovora o kreditu vezanih uz CHF, bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2868/2018-2 od

12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima. Dakle, tužitelj prema stajalištu suda ima pravni interes za vođenje ovog postupka.

7. U dokaznom postupku sud je pročitao Ugovor o kreditu broj: 136-1/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama s potvrdom o solemnizaciji (stranice 5-9 spisa), efektivna kamatna stopa (stranica 10 spisa), otplatni plan (stranice 11-13 spisa), dopis Addiko Bank od 10.4.2019. (stranica 14 spisa), odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2868/2018-2 od 12.2.2019. (stranice 15-16 spisa), Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 136-1/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 24.2.2016. (stranice 34-36 spisa), izvadak iz zemljišne knjige (stranica 36 spisa), izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku od 6.11.2015. (stranica 37-39 spisa), specifikaciju uplata (stranice 40-44 spisa), obavijest o provedenoj konverziji od 21.3.2016. (stranice 55-56 spisa), otplatni plan (stranice 57-59 spisa). Isto tako sud je izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Nataliji Jambrečić, te saslušao tužitelja, kao stranku.

8. Na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki izvedeni dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, u vezi s čl. 221.a. ZPP-a, sud je ocijenio konačno postavljenu tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim.

9. Između stranaka nije bila sporna činjenica da su pravni prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. i tužitelj, kao korisnik kredita i založni dužnik, 5. siječnja 2005. zaključili predmetni ugovor o kreditu broj 136-1/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama kojim je pravni prednik tuženika odobrio tužitelju kao korisniku kredita stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 123.500,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, u svrhu kupovine kuće. Nije bilo sporno da je bilo ugovoreno da se na iznos kredita obračunavaju kamate od 4,99% dekurzivno godišnje, odnosno da je čl.6. ugovoreno da banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., te da korisnik kredita svojim potpisom na ugovoru izjavljuje da je suglasan i da prihvaća primjenu Odluke o kamatnim stopama, kao i sve njene kasnije izmijene i dopune. Iz čl.6. nadalje proizlazi da je bilo ugovoreno da banka odobrava korisniku kredita u prve tri godine otplate kredita pravo na akcijsku kamatnu stopu koja je za 0,26% poena niža od komercijalne kamatne stope, pod uvjetom da se korisnik kredita pridržava odredbi tog ugovora. Članak 3. ugovora sadrži i odredbu o valutnoj klauzuli kojim se otplata kredita veže uz valutu švicarski franak, time da je bilo ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 721,25 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za devize na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja u kunama. Bilo je ugovoreno i da anuiteti dospijevaju svakog posljednjeg dana u mjesecu. Također nije sporno ni to da su stranke, odnosno tužitelj i pravni prednik tuženika sklopili Aneks uz ugovor o kreditu broj 136-1/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine 24. veljače 2016. sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), a prema izračunu

konverzije na dan 30. rujna 2015. Iz tog Aneksa uz ugovor proizlazi da su ugovorne strane utvrdile da sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30.9.2015. iznosi 60.980,41 EUR u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za EUR. Nadalje proizlazi da su ugovorne strane suglasno utvrdile da nema preplate na dan 30.9.2015., odnosno da su ugovorne strane utvrdile manjak na dan 30.9.2015. u iznosu od 782,87 EUR u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., koji se može promijeniti u prijelaznom razdoblju, o čemu će Banka pisanim putem obavijestiti korisnika kredita odmah po provedbi Aneksa u poslovnim knjigama banke, te da taj manjak dospijeva u cijelosti danom isteka 30 dana od dana provedbe tog Aneksa kojim se regulira konverzija sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditu u poslovnim knjigama banke, a plaća se u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja ako se plaćanje vrši prije roka dospijeća.

10. Sporno je između stranaka jesu li ništetne pojedine odredbe Ugovora o kreditu broj 136-1/2005 od 5. siječnja 2005. o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli i ima li tužitelj pravni interes za podnošenje kondemnatorne tužbe, a sve u kontekstu provedene konverzije sukladno ZIDZPK, te je li sklapanjem Aneksa uz Ugovor o kreditu tužitelj ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku. Sporno je i je li nastupila zastara utuženog potraživanja, odnosno konačno preciziranog tužbenog zahtjeva za isplatu, kao i od kada eventualno tužitelj Neven Turkalj ima pravo na isplatu zateznih kamata na eventualno preplaćene iznose. U bitnome tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva i istaknuo prigovor zastare, a zbog pomanjkanja pravnog interesa predložio je odbaciti tužbu.

11. Valja napomenuti i da je rješenjem od 5. svibnja 2021. određen prekid postupka u ovom predmetu, te da je rješenjem poslovni broj P-495/2019-26 od 24. ožujka 2025. postupak nastavljen, s obzirom da je tužitelj predložio da se postupak nastavi.

12. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, da je Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim

internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., presuda je potvrđena u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je donio presudu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 14. lipnja 2018. kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je pravomoćno potvrdio da su svih 8 banaka koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu. Dakle, presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Valja reći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio odluku poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi. Odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) je bilo propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj

ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštена ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

13. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe se mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi. Navedeno nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Tuženik, zapravo u ovom postupku nije osporavao da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu, već je zapravo tvrdio da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe, a sve u kontekstu provedene konverzije sukladno ZID ZPK (NN 102/2015) te da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu tužitelj ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku.

14. Iz iskaza tužitelja proizlazi da nije pregovarao s bankom o odredbama ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i odredbi kojom je glavnica kredita vezana uz valutu švicarski franak. Iskazao je da je namjena kredita bila kupnja kuće gdje stanuje i nikada nije tu kuću iznajmljivao. Nije mu bio spominjan termin valuta utočišta niti rizici vezani uz valutu CHF. Nije mu objašnjeno na temelju kojih parametara će se mijenjati kamatna stopa. Nije vlasnik trgovačkog društva ili obrta. Odgovorio je da je pročitao ugovor, ali nije siguran je li sve razumio, bio mu je bitan iznos kredita i visina rate. On je otplaćivao kredit. Na konverziju je pristao jer je sve bilo neizvjesno, švicarski franak je rastao i rate kredita. Rata kredita mu je u početku bila oko 3.500,00 kn, a porasla je na 6.000,00 kn i to mu je predstavljalo veliki problem. U konverziji mu nije priznata preplata, a kredit je refinancirao nakon konverzije. Nije mu rečeno da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na CHF.

15. Analizirajući iskaz tužitelja valja reći da sud isti prihvaća kao istinit te da iz istog utvrđuje da predmetni Ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor te da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri informiran o tome što utječe na promjenu ugovorene (promjenjive) redovne kamatne stope, kao i o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, odnosno da tuženik tužitelja prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije informirao o egzaktnim parametrima i metodi izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a ugovornom odredbom predmetnog

ugovora o kreditu je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, kao i da tuženik s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je vezana glavnica uz švicarski franak, niti ga je u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima i rizicima vezanim uz tu valutnu klauzulu kao i odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi. Isto tako na temelju iskaza tužitelja sud je u konačnici zaključio da je tužitelj sklopio predmetni ugovor o kreditu kao potrošač u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03).

16. Valja reći da tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze. Analizom predmetnog ugovora o kreditu ovaj sud je zaključio da je isti unaprijed formuliran od strane pravnog prednika tuženika i da tužitelj nije imao utjecaja na njegov sadržaj. Ugovorena ovlast tuženika iz čl. 2. i 7. predmetnog ugovora za jednostranu promjenu kamatne stope i primjena od strane kreditora u suprotnosti je sa načelom savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je kao takva nepoštena. Glede jednostrane promjene kamatne stope valja reći i da je time tuženik mijenjao dužni iznos mjesečnih anuiteta tužitelja, a odredbe ugovora kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa su ništetne i za tužitelja je jedina kamatna stopa s kojom je bio upoznat te koja je bila razumljiva i određena, ona kamatna stopa koja se primjenjivala u vrijeme sklapanja ugovora, a koja je iznosila 4,99% godišnje, slijedom čega je tuženik, stekao bez osnove iznose koje je tužitelj platio u anuitetima preko iznosa kamatne stope od 4,99% godišnje, kao i zbog promjene tečaja CHF od onog na dan isplate kredita. Dakle, analizom predmetnog Ugovora o kreditu sud je zaključio da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1402/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđene ništetnim, a imajući u vidu da se ista odnosi i na tuženika ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz čl. 323. st. 1. u vezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

17. U vrijeme podnošenja ove tužbe 30. svibnja 2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a.

ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

18. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

19. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. točka 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

20. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog

promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

21. Iz Aneks uz ugovor o kreditu broj 136-1/2005 od 24.2. 2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te da su mijenjale valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum da nema preplate, odnosno utvrđen je manjak. Taj Aneks nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

22. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZID ZPK ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. Međutim Vrhovni sud apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK, odnosno Novele. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali

naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

23. Točno je da je tužitelj kao korisnik kredita mogao odbiti konverziju koju mu je banka prethodno bila dužna ponuditi. Tužitelj u konačnici ne osporava da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan. Sklapanje Dodatka Ugovoru o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Dodatkom rješava pitanje ništetnosti utuženih dviju odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu i utvrdile manjak, odnosno da preplate nema, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razlika između plaćenih ugovornih kamata na temelju utvrđene ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i onoj početno ugovorenoj kao niti razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih anuiteta kredita. Jednako i prema odredbi čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona. Tu valja reći i da je predmet Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN broj 102/2015) bila konverzija, a ne restitucija, te da zakonodavac nije potpisao da potrošači konverzijom CHF kredita trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

25. Sud je u postupku izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Nataliji Jambrečić na okolnost utvrđivanja visine potraživanja tužitelja odnosno koliko je tužitelj platio više tuženiku, odnosno njegovom pravnom predniku zbog promjene kamatne stope u odnosu na prvotno ugovorenu ugovorom o kreditu broj 136-1/2005 (4,99%) i zbog promjene tečaja CHF u odnosu na HRK na dan isplate kredita i to sve u periodu od sklapanja ugovora o kreditu 11.1.2005. uzimajući u obzir i manjak utvrđen prilikom konverzije za koji je uvećana obveza tužitelja, kao i sve uplaćene iznose anuiteta i to pravilnim obračunom prema odredbama ZOO-a zatvaranjem prvo zakonskih zateznih kamata prema pravilima uračunavanja, te da se očituje je li tuženik temeljem Aneksa uz ugovor o kreditu i sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju iskoristio sve iznose koje je primio od tužitelja na ime otplate kredita s valutnom klauzulom u CHF uključujući i iznos koji je predmetom tužbenog zahtjeva radi zatvaranja obveza po konvertiranom kreditu s valutnom klauzulom u EUR sukladno izračunu konverzije, Aneksu uz ugovor o kreditu i obavijesti o provedenoj konverziji.

26. Iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić proizlazi da je nalaz izrađen na osnovu dokumentacije u spisu. Iz nalaza i mišljenja proizlazi da je Ugovor o kreditu broj 136-1/2005 sklopljen 11.1.2005. i njime je Hypo Alpe-Adria Bank d.d. odobrila tužitelju kredit u iznosu od 123.500,00 CHF po srednjem tečaju za CHF

iz tečajne liste Banke na dan isplate kredita, redovna kamatna stopa iznosi 4,99% godišnje, promjenjiva u skladu s promjenama tržišta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Banke, način otplate je 300 jednakih mjesečnih anuiteta u iznosu od 721,25 CHF platio u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF za CHF iz tečajne liste Banke važećem na dan plaćanja. Nadalje iz nalaza i mišljenja proizlazi da je 24.2.2016. sklopljen Aneks Ugovora kojim je provedena konverzija kredita iz valute CHF u valutu EUR sukladno odredbama članka 19.a do 19.i Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15 i 120/15). Vještakinja je navela da je izračunom konverzije utvrđeno da je na dan 19.1.2005. srednji tečaj banke za EUR iznosio 7,510047 kuna za 1 EUR, te je određeno da isplaćeni iznos na dan 19.1.2005. iznosi 80.027,83 EUR te je u tabeli 1 prikazala da je isplaćeni iznos kredita u CHF bio 123.500,00 CHF dok je tečaj CHF iznosio 4,866500 HRK, odnosno da je iznos isplaćenog kredita u HRK bio 601.012,76 kn, odnosno isplaćeni iznos kredita u EUR bio je 80.027,83 EUR, dok je tečaj na dan za EUR iznosio 7,510047, a datum isplate je bio 19.1.2005. Kreiran je otplatni plan za kredit u iznosu od 80.027,83 EUR na rok od 300 mjeseci, po kamatnim stopama važećim za kredite s valutnom klauzulom u EUR. Izvršen je obračun svih uplata izvršenih do 30.9.2015. na način da su uplate po tečaju na dan uplate pretvaran u EUR, te su zatvarana zaduženja po novom otplatnom planu u EUR. Prema obračunu konverzije, ukupno zaduženje po osnovi anuiteta (glavnica i kamata) do 30.9.2015. iznosilo je 71.424,78 EUR, dok su uplate izvršene u istom razdoblju iznosile 70.641,91 EUR, te je utvrđen manjak uplata na dan 30.9.2015. u iznosu od 782,87 EUR te da se manjak utvrđen konverzijom mora podmiriti do isteka 30-tog dana od dana provedbe Aneksa, dok je stanje nedospjele glavnice na dan 30.9.2015. iznosio 60.980,41 EUR, a otplaćuje se u preostalih 172 (300-128) mjesečnih anuiteta. Vještakinja je navela kako nije ovlaštena za tumačenje pravnih pitanja koja proizlaze iz ove parnice, a naročito pitanja konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR, te će u nalazu i mišljenju iznijeti isključivo financijski izračun, i to s stanjem na dan 30.9.2015. i stanjem na dan konačne otplate kredita (3.6.2016.). Nadalje je navela da je uvidom u Efektivnu kamatnu stopu nalazom utvrđeno da je datum isplate kredita od strane banke bio 19.1.2005., a uvidom u tečajnu listu Addiko Banke d.d. na dan važećoj na dan 19.1.2005. utvrđeno je da je srednji tečaj CHF iznosio 4,866542 kuna za 1 CHF. Isplaćeni iznos kredita u kunama iznosio je 601.017,94 kn (123.500,00 x 4,866542). Iz nalaza i mišljenja vještakinje proizlazi da je prvi anuitet dospio na naplatu 28.2.2005., a svaki idući u razmaku od mjesec dana, s zadnjim datum u mjesecu. Prijevremena djelomična otplata kredita u iznosu od 188.092,58 kn izvršena je 31.3.2016., a prijevremena konačna otplata kredita izvršena je 3.6.2016. Nadalje iz nalaza i mišljenja proizlazi da za dospijeća u razdoblju od 28.2.2005. do 3.6.2016. tužitelj je izvršio uplate u iznosu od 1.001.118,24 kn. Uplaćeni iznosi preuzeti su iz Specifikacije uplata za partiju 136-1/2005. Pregledom uplata utvrđeno je da je banka u razdoblju od 28.2.2005. do 3.6.2016. izvršila povrat preplate tužitelju u iznosu od 39.478,70 kn i to 19.11.2017. iznos od 6.339,88 kn, na dan 23.1.2012. iznos od 23.077,51 kn, na dan 20.11.2012. iznos od 4.740,09 kn, na dan 12.12.2013. iznos od 3.218,86 kn, na dan 12.3.2014. iznos od 2.102,36 kn, dakle ukupno 39.478,70 kn, a za navedeni iznos već izvršenog povrata preplate umanjene su uplate tužitelja, zbog čega se u nekim mjesecima iskazuju negativni iznosi. Nadalje iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje proizlazi da je na dan 30.9.2015. više uplaćeni iznos (preplata) od 73.358,58 kn, da je nedospjela glavnica 430.649,37 kn, a broj preostalih mjesečnih anuiteta 172 (300-128), te je više plaćeni iznos od 73.358,58 kn prikazan u pojedinačnim mjesečnim iznosima. Nadalje iz nalaza proizlazi da je na dan 3.6.2016. (konačna otplata kredita) više uplaćeni iznos (preplata) 108.531,01 kn,

da je nedospjela glavnica 0,00 kn, te da je broj preostalih mjesečnih anuiteta 0, te je vještakinja prikazala više plaćeni iznos od 108.531,01 kn u pojedinačnim iznosima po mjesecima. Vještakinja je navela kako je konverzija kredita iz valute CHF u valutu EUR provedena u skladu s odredbama članka 19.a do 19.i Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15 i 102/15) i iskorišteni su svi iznosi koje je tužitelj uplatio na ime otplate kredita s valutnom klauzulom u CHF zaključno do 30.9.2015.

27. Tužitelj nije imao nikakvih primjedbi na nalaz i mišljenje vještakinje Natalije Jambrečić i precizirao je tužbeni zahtjev u skladu s istim. Tuženik je u podnesku od 8. prosinca 2019. naveo da je vještakinja potvrdila da je konverzija pravilno provedena, međutim da prigovara ostatku nalaza i mišljenja jer je vještak pogrešno izračunao razliku zbog promjene kamatne stope i zbog promjene tečaja CHF u odnosu na HRK na dan isplate u iznosu od 108.531,01 kn. Dostavio je simulaciju iz koje proizlazi da je sveukupna razlika anuiteta i tečajna razlika 108.016,63 kn i predložio je da se pozove vještakinju da se očituje o navedenoj razlici.

28. Vještakinja se očitovala na podnesak tuženika i navela da je podnesak i priloženu simulaciju pažljivo proučila te da u cijelosti ostaje kod nalaza od 20. prosinca 2019., a na izneseni prigovor se očitovala da razlika koja proizlazi nakon 30. rujna 2015. u iznosu od 514,38 kn na koju ukazuje tuženik je nastala kod obračuna novog otplatnog plana nakon prijevremenog djelomičnog povrata glavnice kredita na dan 31. ožujka 2016. u iznosu od 188.092,58 kn. Navela je da je u tabeli broj 1. nalaza od 20. studenoga 2019. prikazano umanjenje glavnice za iznos prijevremeno izvršene otplate te je stanje nedospjele glavnice na dan 31. ožujka 2016. iznosilo 232.133,72 kn. Nakon toga nalazom je izrađen novi otplatni plan (na umanjenu glavicu) za otplatu preostalih 166 anuiteta uz primjenu kamatne stope od 4,99%. Novi iznos mjesečnog anuiteta za otplatu od 30. travnja 2016. izračunat je u iznosu od 1.938,92 kn. U simulaciji koju je uz podnesak priložio tuženik nije vidljivo stanje nedospjele glavnice na dan 31. ožujka 2016. u kunama, niti po kojim parametrima su u simulaciji izračunati anuiteti nakon 30. travnja 2016. u iznosu od 2.432,40 kn.

29. Vještakinja Natalija Jambrečić je i usmeno obrazložila svoj nalaz i mišljenje na ročištu održanom 14. travnja 2026. te je u cijelosti ostala kod svog pisanog nalaza i mišljenja, te kod očitovanja na podnesak tuženika. Iskazala je da na izneseni prigovor tuženika podneskom od 9.4.2026., a koji se odnosi na otplatni plan i visinu anuiteta nakon prijevremenog djelomičnog povrata glavnice na dan 31.3.2016. da tuženik uz svoj podnesak od 18.12.2019. nije priložio otplatni plan iz kojeg proizlazi da bi visina anuiteta trebala iznositi 2.432,40 kn, dok je u svojem nalazu i očitovanju detaljno pojasnila kako je došla do iznosa anuiteta od 1.938,92 kn.

30. Ocjenjujući nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić valja reći da je sud isti prihvatio u cijelosti kao objektivan, argumentiran i izrađen u skladu s pravilima struke. Valja napomenuti da se vještakinja detaljno očitovala na njegov prigovor, koje očitovanje je sud u cijelosti prihvatio. Tu valja napomenuti da je vještakinja i uzela u obzir tzv. negativne razlike i u skladu s tim je tužitelj konačno precizirao tužbeni zahtjev.

31. Kako je sud utvrdio da su ništetne spomenute odredbe Ugovora o kreditu, to takvo utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične

situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo. Kako je provedenim vještačenjem po vještakinji Nataliji Jambrečić, čiji nalaz i mišljenje je sud u cijelosti prihvatio, utvrđeno da je tužitelj do konačne otplate kredita, ako se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan sklapanja Ugovora o kreditu od 4,99% godišnje i obveze izraze u kunama po tečaju na dan korištenja kredita više uplatio 108.531,01, odnosno 14.404,54 EUR, te da u konverziji nije utvrđen iznos preplate, već manjak u iznosu od 782,87 EUR, sud je obvezao tuženika isplatiti tužitelju navedeni iznos od 14.404,54 EUR, sa zatraženim zateznim kamatama na pojedinačne iznose navedene u izreci presude primjenom odredbe čl. 1115. ZOO, koja propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je zahtjev tužitelja za isplatom zatezne kamate od dana preplate svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate, a kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja vještakinje, ocijenio osnovanim i to iz razloga što je tuženik, odnosno njegov pravni prednik sam uvrstio ništetne ugovorne odredbe u ugovor o kreditu i utuženi iznos je primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, dakle bez valjane pravne osnove, zbog čega se ne može smatrati savjesnim stjecateljem preplaćenog iznosa. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO.

32. U odnosu na prigovor zastare valja reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojim presudama broj: Rev-2245/2017, Rev-3142/2018 i Rev-1404/2018 izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, međutim, revidirao je naprijed navedeno shvaćanje donošenjem Zaključka na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020., te navodi da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužitelj poziva na presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, to je nakon pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je djelomično postala pravomoćna 13. lipnja 2014., saznao za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnesena 30. svibnja 2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu po osnovi ništetne ugovorne odredbe kojom je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbine. Napominje se i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 27. svibnja 2024. zauzeo pravno shvaćanje da u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Slijedom svega navedenoga, prigovor zastare ocijenjen je neosnovanim u cijelosti, odnosno i u odnosu na preinačeni dio tužbe.

33. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. i 155. ZPP-a. Naime u konkretnom slučaju je tužitelj podnio tužbu s neodređenim tužbenim zahtjevom, a kao vrijednost predmeta spora je naznačio 10.100,00 kn (1.340,50 EUR primjenjujući fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn). Podneskom od 6. rujna 2019. je postavio određeni tužbeni zahtjev na način da je zatražio isplatu 82.000,00 kn (10.883,27 EUR primjenjujući fiksni tečaj konverzije). Nadalje podneskom od 9. prosinca 2019. tužitelj je preinačio tužbu, na način da je povisio tužbeni zahtjev i zatražio isplatu od 108.531,01 kn (14.404,54 EUR primjenjujući fiksni tečaj konverzije) i tužitelj je s konačno postavljenim tužbenim zahtjevom uspio u cijelosti. Stoga je sud odlučio da je tuženik dužan tužitelju nadoknaditi sve troškove koji su bili potrebni za vođenje ove parnice i to sukladno vrijednosti predmeta spora koja je bila u vrijeme poduzimanja radnje. Naime, samo omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, a ne i visina troška za svaku pojedinu poduzetu radnju. Sud je priznao tužitelju kao potrebne za vođenje parnice zatražene troškove koji se odnose na troškove zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za sastav tužbe 200,00 EUR, sukladno tbr. 7.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23 dalje: Tarifa), u vezi s tbr. 54. Tarife, a imajući u vidu vrijednost predmeta spora u iznosu od 10.100,00 kn, odnosno 1.340,50 EUR. Za sastav podneska od 16.7.2019. kojim se tužitelj očitovao na odgovor na tužbu, te za sastav obrazloženog podneska od 6.9.2019. i sastav podneska od 9.12.2019. , kojim se tužitelj očitovao na nalaz i mišljenje vještaka sud je tužitelju priznao trošak u iznosu od 200,00 EUR, za svaki, sukladno tbr.8.t.1. Tarife, u vezi s tbr. 54. Tarife i vrijednosti predmeta spora u iznosu od 82.000,00 kn odnosno 10.883,27 EUR. Sud je tužitelju priznao i trošak zastupanja na ročištima održanim 27.8.2019. i 21.10.2019. u iznosu od 200,00 EUR, za svako, sukladno tbr.9.t.1. Tarife, u vezi s tbr.54. Tarife i vrijednosti predmeta spora u iznosu od 10.883,27 EUR. Tužitelju nije priznat zatraženi trošak sastava podneska od 28.9.2020., s obzirom da iz stanja spisa proizlazi da tužitelj toga dana sudu nije poslao niti dostavio nikakav podnesak. Tužitelju je priznat i trošak sastava obrazloženog podneska od 16.12.2024. u iznosu od 500,00 EUR, sukladno tbr.8.t.1. Tarife, u vezi s tbr.54. Tarife i vrijednosti predmeta spora u iznosu od 14.404,54 EUR, kao i trošak zastupanja na ročištu 14.4.2026. u istom iznosu, sukladno tbr. 9.t.1. Tarife, u vezi s tbr. 54. Tarife. Tužitelju je priznat i trošak pristupa na ročište na kojem se objavljuje presuda u iznosu od 100,00 EUR, sukladno tbr. 9.t.3. Tarife, u vezi s tbr. 54. Tarife. Dakle, za zastupanje po punomoćniku odvjetniku tužitelju je priznato ukupno 2.300,00 EUR, na što valja obračunati i pripadajući PDV u iznosu od 575,00 EUR, sukladno tbr.46. Tarife. Tužitelju je priznat i trošak plaćenog predujma za vještačenje u iznosu od 99,54,00 EUR, kao i trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR (400,00 kn). Dakle, zahtjev tužitelja za naknadom troškova postupka je ocijenjen osnovanim za iznos od 3.027,63 EUR, te je tuženik dužan parnične troškove u tom iznosu nadoknaditi tužitelju sa zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja (čl.151.st.3. ZPP-a.). Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

U Varaždinu 27. svibnja 2026.

Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana izjaviti žalbu, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila ili od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisanim ovome sudu u 3 primjerka, odnosno sukladno čl.106.a. st.5. ZPP-a, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku Danijelu Trubiću, odvjetniku u Varaždinu
2. Tuženiku po punomoćnicima iz OD Kožul & Petrinović, odvjetnicima u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30888-a86d1**

Kontrolni broj: **0790c-50d2f-c89c8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.